

Zitting 2003-2004

7 januari 2004

BEKNOPT VERSLAG

MORGENVERGADERING

INHOUDSOPGAVE

Ontwerpen en voorstellen van decreet

- Begraafplaatsen en de lijkbezorging
 - Algemene bespreking
(Sprekers : mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht, verslaggever, de heer Bart De Smet, mevrouw Dominique Guns, de heren Jan Penris, André Denys, Dany Vandenbossche , Johan De Roo en Dirk De Cock en minister Paul Van Grembergen) **3**
 - Artikelsgewijze bespreking **8**

Ontwerp van decreet

- Vlaamse Milieuholding
 - Algemene bespreking
(Sprekers : de heren Johan Malcorps, verslaggever, Erik Matthijs en Paul Wille en minister Ludo Sannen) **9**
 - Artikelsgewijze bespreking **11**

Voorstel van decreet

- Wijziging van decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning
 - Algemene bespreking
(Sprekers : de heer Jef Van Looy, verslaggever, mevrouw Trees Merckx-Van Goey en de heer Johan Malcorps en minister Ludo Sannen) **11**
 - Artikelsgewijze bespreking **13**

Regeling van de werkzaamheden **13**

Berichten van verhindering **13**

MORGENVERGADERING VAN WOENSDAG 7 JANUARI 2004

Voorzitterschap van de heer Norbert De Batselier, voorzitter

– *De vergadering wordt geopend om 10.06 uur.*

ONTWERPEN EN VOORSTELLEN VAN DECREET

Begraafplaatsen en lijkbezorging

Algemene bespreking

De voorzitter : Aan de orde zijn het ontwerp van decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging en het voorstel van decreet van de heer Lachaert houdende wijziging van artikel 15bis van de wet van 20 juli 1971 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging, die door de commissie in samenhang werden behandeld, met dien verstande dat het ontwerp van decreet als basis voor de bespreking werd genomen. Wij volgen hier dezelfde werkwijze.

De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht, verslaggever : Eerst en vooral dank ik de leden van de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid voor de respectvolle manier waarop dit onderwerp werd besproken.

In zijn toelichting verduidelijkt minister Van Grembergen welke bepalingen uit de wet van 1971 worden gewijzigd of overgenomen. Ook de heer Lachaert lichtte zijn voorstel van decreet toe. Daarna volgde een hoorzitting. Vooral de opmerkingen van de ambtenaren van steden en gemeenten waren heel interessant.

De algemene bespreking begon met de algemene appreciatie van alle fracties. Daarna werd dieper ingegaan op de publieke en de private taken terzake, bovengrondse begraving, opgravingen, het bijplaatsen van urnen op bestaande graven, het onderhoud van monumentale graven, de lijkhuiscels, de inplanting van crematoria en het lijkenvervoer.

Bij twee gevoelige thema's werd langer stilgestaan. Over de asbestemming van de overledene werd na een lange discussie een consensus bereikt. We moeten immers rekening houden met de wilsbeschikking en de wensen van de nabestaanden. Een ander gevoelig thema is dat van de levenloos geboren kinderen. We hebben een belangrijke stap gezet hebben om het verwerkingsproces ietwat te vergemakkelijken.

Tijdens de artikelsgewijze bespreking werden amendementen ingediend. Een aantal daarvan werd aanvaard. Na indiening van het verslag werd nog een amendement ingediend. Een fout in de tekst is inmiddels ook rechtgezet.

Ik heb dit mondelinge verslag bewust kort gehouden, omdat ik van oordeel ben dat iedereen het bewuste stuk zou moeten doornemen. (*Applaus*)

De heer Bart De Smet : CD&V heeft de gevoelige materie van begraafplaatsen en lijkbezorging met grote openheid benaderd. Het is belangrijk dat een regelgeving ter zake kan rekenen op grote parlementaire steun en weinig ruimte voor discussie laat.

Dit ontwerp bevat zeer veel nieuwigheden, die, ook bij CD&V, enkele vragen hebben opgewekt. Zo is het gebruik van een doodskest niet langer verplicht. Het is noodzakelijk dat de minister snel bij uitvoeringsbesluit nadere criteria voor andere lijkhuiscels bepaalt.

Het oorspronkelijke artikel 24 over de vrije asbestemming bepaalde dat de as enkel kan uitgestrooid of bewaard worden op een andere plaats dan de begraafplaats als de overledene dat vooraf zelf schriftelijk

bepaald heeft. Er is een amendement ingediend om dat ook mogelijk te maken bij consensus van de naaste familie. Ontbreekt die consensus, dan kan symbolisch een deel van de as worden meegegeven aan bloed- of aanverwanten in de eerste graad.

Door het ontwerp kunnen levenloos geboren kinderen begraven of gecremeerd worden. Daarmee wordt voortgebouwd op een resolutie van dit parlement. Ook dat is een belangrijk aspect voor de betrokkenen.

Het ontwerp van decreet verbetert de wet van 1971. Daarom zal CD&V het, samen met de nog ingediende amendementen, goedkeuren. (*Applaus*)

Mevrouw Dominique Guns : Dit is een voorbeelddecreet. Het laat voldoende vrijheid en de regels betreffen voornamelijk veiligheid, orde en hygiëne.

Ik dank de minister dat hij rekening gehouden heeft met de resolutie van dit parlement, een voorstel van decreet van de heer Lachaert en de opmerkingen van de parlementsleden. Het zeer belangrijke ontwerp is een eerbaar compromis.

Zo kan men voortaan aan de ambtenaar van de Burgerlijke Stand melden of men voor zichzelf al dan niet een religieuze uitvaartplechtigheid wil. Op die manier kunnen alle misverstanden hierover vermeden worden.

Door ook bovengrondse begraafing toe te laten, wordt de oprichting mausolea mogelijk. De uiteindelijke beslissing daarover wordt echter genomen door de gemeenten, die zich daarbij enkel baseren op technische en niet op religieuze overwegingen.

Doordat ouders een levenloos geboren kind kunnen cremeren of begraven, kunnen ze voortaan op een gepaste manier afscheid nemen. Ook de duidelijkere bekendmaking van de geplande opruiming van grafzerken - één jaar vooraf -, zal moeilijkheden vermijden.

Over de vrijgave van de menselijke as was er veel discussie. Het compromisvoorstel dat bij gebrek aan consensus onder de naaste familie een deel van de as op het kerkhof bewaard wordt, is een grote vooruitgang.

Er was controverse over de verbrandings- en nevenactiviteiten. Het is duidelijk dat de verbranding een monopolie van de gemeente blijft. De nevenactiviteiten zijn dat echter niet.

Die kunnen door om het even wie of om het even waar georganiseerd worden.

De heer Jan Penris : In ons amendement stellen we voor wat desbetreffend impliciet in het ontwerp van decreet staat, te expliciteren. Het zou onder meer de rechtszekerheid ten goede komen. Kan u dat amendement dan steunen ?

Mevrouw Dominique Guns : Ik vind het echt niet nodig dit te expliciteren. Het ontwerp van decreet heeft het enkel over de verbranding, en niet over nevenactiviteiten. Bovendien staat alles duidelijk in de stukken en de handelingen; die zijn even belangrijk voor de interpretatie van het decreet.

De heer André Denys : Ik ben ervan overtuigd dat de nevenactiviteiten privé moeten kunnen geregeld worden. Toch vind ik niet dat dit decretaal bepaald moet zijn. Maar ik zou van de minister wel de garantie willen, krijgen dat hij dat in de uitvoeringsbesluiten regelt.

Mevrouw Dominique Guns : Ook betreffende de lijkomhulsels kwamen er al veel reacties uit de sector. Het is duidelijk dat niet alles zomaar moet toegelaten zijn. Vlaggen of beddenlakens komen uiteraard niet in aanmerking. Wij vragen de minister hier duidelijke regels over op te stellen, met inachtneming van hygiëne, herkenbaarheid, handelbaarheid en mogelijke misbruiken.

Onze fractie zal dit ontwerp van decreet zeker steunen. (*Applaus*)

De heer Jan Penris : Al te veel verslaggevers verwijzen gemakkelijks halve naar het schriftelijke verslag. Ik feliciteer mevrouw De Maght voor de puike manier waarop zij de essentie van de commissiedebatten hier heeft weergegeven.

Over begraven kan men zich zowel poëtisch als cynisch uitlaten, maar het staat vast dat iedere mens met afscheidsrituelen te maken krijgt. In sommige culturen is de organisatie ervan zelfs een levenstaak. Precies het afscheidsritueel is wat de mens van de dieren onderscheidt.

Vermits begraven een wezenlijk element is in onze cultuur, is het ook belangrijk dat er een goede regelgeving over bestaat waarin de aspecten openbare orde, volksgezondheid en ruimtelijke ordening aan bod komen.

Voor dit nieuwe voortel van decreet waren er enkel het keizerlijke decreet van het jaar XII en de wet van 1971.

Er zijn aan dit voorstel van decreet heel wat positieve kanten. Wij vinden het zeer belangrijk dat er veel aandacht uitgaat naar de wilsbeschikking van de aflijvige, dat er nu ook bovengronds kan begraven worden, dat er een pragmatische oplossing gevonden is voor de asbestemming en dat de problemen rond het afscheid van levenloos geboren kinderen opgelost geraakten.

Anderzijds betreuren wij de haast waarmee de besprekingen plaatsvonden : zij gebeurden in volle begrotingsperiode, zonder dat er een vaste vergaderdag was. Het maatschappelijk debat is niet voldragen : tot vandaag blijven er opmerkingen uit de sector komen, en tot gisteren werd nog gepalaverd over de asbestemming.

Mevrouw Dominique Guns : Van grote haast kan echt geen sprake zijn. Wij hebben lang gepraat. Uitgangspunt was de tekst van de heer Lachaert, en bij de daaropvolgende resolutie kenden wij de tekst van de minister reeds. Ik ben het er helemaal niet mee eens dat er te weinig overlegd werd.

Bovendien zijn in dit ontwerp een groot aantal aspecten duidelijker en beter geregeld dan vroeger; waarom zouden we dan wachten tot de volgende regeerperiode ?

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Het is niet evident dat de minister er bij de bespreking van een ontwerp van decreet mee akkoord gaat de stemming uit te stellen. Toch is dat hier gebeurd : vermits de commissie vond dat er nog een aantal details met grote gevolgen niet tot in de perfectie geregeld waren, gaf de minister zijn goedkeuring aan uitstel van stemming. De commissie wilde absoluut niet alles nog voor het kerstrees afronden.

De heer Jan Penris : U bevestigt wat ik reeds gezegd heb. Het Parlement moet de agenda bepalen, niet de regering.

Een volgend punt van kritiek is dat de laïciteit van de begraafplaatsen wordt aangetast door een aantal elementen in het ontwerp van decreet. Het keizerlijk decreet van het jaar XII bepaalt dat aanhangers van verschillende geloofsgemeenschappen op een kerkhof gescheiden begraven moeten worden. Door de wet van 1857 laïciseerde de liberale regering van Frère-Orban de begraafplaatsen, hetgeen overigens pas in 1891 door kardinaal Mercier werd aanvaard. Dit ontwerp van decreet brengt de laïciteit nu echter weer in gevaar. Artikel 6 bepaalde oorspronkelijk dat er aparte concessies op de kerkhoven kunnen genomen worden door bepaalde geloofsgemeenschappen. Deze bepaling was ingevoerd om de islamieten ter wille te zijn. Nadat hiertegen verzet was aangetekend, heeft de meerderheid de verwijzing naar geloofsgemeenschappen geschrapt maar ze gecamoufleerd weer ingevoerd door het derde lid van artikel 6. Impliciet bevat de tekst nog steeds de mogelijkheid om een concessie voor een geloofsgemeenschap in te voeren.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Ik spreek als verslaggever.

Het geven van concessies gebeurt nu al door middel van een gemeentelijk reglement. Indien deze mogelijkheid niet wordt opgenomen in de tekst, zouden de gemeenten de vrijheid verliezen zelf concessies uit te vaardigen. De discussie spitst zich niet toe op de tegenstelling tussen de islam en andere geloofsge-

meenschappen. De band met de aard van het geloof is duidelijk uit het ontwerp van decreet verwijderd. Ik hoop dat de minister dat zo meteen bevestigt.

De heer Jan Penris : Dat is zeer duidelijk. Ik hoop dat de rechtbanken deze interpretatie volgen indien er later betwistingen zijn.

Het Vlaams Blok heeft het ook moeilijk met artikel 11 van het ontwerp van decreet, dat de mogelijkheid vermeldt een lijk te begraven in een lijkomhulsel. Ook dit werd enkel toegestaan om de islamitische geloofsgemeenschap ter wille te zijn. De joodse geloofsgemeenschap heeft hiervoor reeds jaren pragmatische oplossingen bedacht.

De uitvaartsector formuleerde enkele bedenkingen bij de invoering van het lijkomhulsel. Men wees erop dat de organisatie van een plechtigheid anders zou verlopen en dat er grote culturele verschillen werden genegeerd. In landen waar het lijkomhulsel wordt gebruikt, begraaft men lijken binnen 24 uur na het overlijden. In Vlaanderen is dit niet mogelijk en kan het begraven of cremeren enkele dagen na het overlijden plaatsvinden. Tijdens deze periode verdwijnt de rigor mortis en komen er lijkvocht en een ontbindingsgeur vrij, wat hinderlijk is voor het betrokken personeel. Een lijkomhulsel maakt de vormen van het lichaam duidelijk zichtbaar, zodat men in directe confrontatie met het lichaam staat. De dood is in onze cultuur nog een taboe en de confrontatie met dode lichamen wordt liefst vermeden. Men moet ook rekening houden met de ordediensten, die erop moeten toezien dat de doden met respect worden behandeld, en met verschillen met de andere gewesten. We hernemen ons amendement op artikel 11. Hierin vragen we de verwijzing naar het lijkomhulsel te schrappen..

De uitvaartsector heeft ook gereageerd in verband met de rol van privé-bedrijven in de crematorium-activiteiten. Het VEV is boos omdat er ter zake geen advies werd gevraagd aan de SERV. Artikel 2 stelt volgens mevrouw Dominique Guns impliciet dat de sector niet wordt bedreigd. Dit moet echter expliciet worden vermeld, omwille van de rechtszekerheid. Wij stellen dan ook voor een derde lid aan het artikel toe te voegen dat handelt over de activiteiten van het crematorium. Die moeten beperkt worden tot de ontvangst en kortstondige bewaring van lijken, de tijdelijke bewaring van de as, de verbranding en het overhandigen van de as. Alle andere activiteiten die verband houden met het begraven en/of cremeren zijn geen publieke taken die moeten worden uitgevoerd door een crematorium. Dat is wat het ontwerp van decreet beoogt maar niet uitdrukkelijk vermeldt.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Tijdens de besprekingen werd besloten dat de kwestie van het lijkomhulsel en de rol van de crematoria in uitvoeringsbesluiten verduidelijkt moeten worden.

De heer Dany Vandenbossche : De vertegenwoordiger van het VEV is lid van een van de betrokken organisaties. Waarom moet er een rapport van de SERV zijn ? Aan de bevoegdheidsregeling voor het oprichten van crematoria en begraafplaatsen wordt niets gewijzigd.

De heer Jan Penris : Ik verdedig het VEV niet. Het is sterk genoeg om dat zelf te doen. Ik vermoed dat men uitgaat van de redenering dat de uitvaartsector door dit ontwerp in zijn activiteiten kan worden bedreigd. Als een dergelijke belangrijke economische sector door een decreet onder vuur komt te liggen, is een voorafgaand overleg binnen de bevoegde organisatie aangewezen. Ik begrijp die redenering van het VEV.

Mevrouw Dominique Guns : We steunen uw voorstel niet. U stelt dat alleen de ontvangst, de verbranding en de teruggave taken zijn van het crematorium en dat het overige aan de sector moet worden overgelaten. We vinden dat de nabestaanden moeten kunnen beslissen zonder tussenkomst van de sector waar de begrafenis of crematie gebeurt, waar ze de ceremonie willen houden en waar de koffietafel plaatsvindt. De uitvaartsector is heel belangrijk voor de mensen die dat niet allemaal zelf willen of kunnen doen.

De heer Jan Penris : Ik verstond u beter toen u op het spreekgestoelte stond. Ik heb de indruk dat u van het rechte pad aan het afdwalen bent.

Het is de bedoeling om duidelijk te maken wat al dan niet de taak van een crematorium is. Wat niet de taak is van een crematorium, kan die van de vrije markt zijn. Dat willen we benadrukken en daarom hebben we een

amendement ingediend.

De heer André Denys : U zegt hetzelfde als mevrouw Guns. Maar in uw amendement staat dat het een verplichte taak moet zijn van de private sector. Ik ben het eens met mevrouw Guns dat beide mogelijkheden moeten bestaan.

De heer Dany Vandenbossche : Omdat het ontwerp de drie grote principes van de wet op de begraafplaatsen respecteert, zullen we het goedkeuren. Ten eerste wordt de eerbied voor de overledene en de nabestaanden vertaald in diverse artikelen. Zo is de vrije wilsbeschikking van de overledene een belangrijk element, maar ook de beslissingsbevoegdheid van de nabestaanden. Ik had de kritiek van de uitvaartondernemingen verwacht want het gaat om een commerciële sector, die meer en meer internationaal is georganiseerd. Het is heel belangrijk dat de nabestaanden vrij kunnen beschikken en dat niet de sector bepaalt wat er met de lijkbezorging gebeurt.

Het tweede principe betreft de afbakening van de verantwoordelijkheid. De taak van de publieke overheid is instaan voor begraafplaatsen en crematies. De taak van de private sector ligt daarbuiten en men zal in een uitvoeringsbesluit bepalen wat dit inhoudt. Het ontwerp bevestigt trouwens de bestaande situatie.

Een derde belangrijk principe is de gemeentelijke autonomie. Veel problemen hebben te maken met het feit dat het ontwerp veel autonomie toekent aan de plaatselijke besturen om te bepalen wat in het reglement wordt opgenomen.

Aan sommige bepalingen van het ontwerp zijn tijdens de bespreking wijzigingen aangebracht. We zullen het amendement over de vrije asbestemming goedkeuren. (*Applaus bij de VLD, sp.a, Groen! en VU&ID*)

De heer Johan De Roo : Het gaat om een delicate materie. Zelfs als men aan de gemeenten autonomie geeft, is het niet eenvoudig. Volgens de wet van 1998 is er een vrij gebruik van de asbestemming. Daaraan zijn evenwel een aantal voorwaarden verbonden, waardoor crematoria met heel wat schrijnende problemen worden geconfronteerd. Zo heeft de regeling geen terugwerkende kracht. Ook het ontwerp voorziet daar niet in. Verder is er een schriftelijke verklaring van de overledene vereist. De ouders van minderjarige kinderen kunnen de as altijd meenemen. Dat kan problemen scheppen als een kind samen met een ouder overlijdt

Men zoekt naar creatieve oplossingen om de as toch mee te kunnen nemen. De as mag naar het buitenland worden getransporteerd en er is geen controle mogelijk om na te gaan of dat effectief gebeurt. Soms komt men zelfs achteraf met een schriftelijke verklaring voor de dag.

Het amendement op artikel 24 bepaalt dat er een schriftelijke verklaring nodig is van alle familieleden in de eerste lijn. Dat betekent dat één enkele persoon een beslissing kan tegenhouden, of die met de overledene nog iets te maken heeft of niet. Ik zal geen ander amendement indienen, want ik heb zelf ook geen pasklare oplossing. Ik vrees echter dat dit amendement tot enorme discussies zal leiden binnen de families. Ook voor mensen die na een ongeval in een coma terechtkomen, is er geen oplossing, want in dat geval is een schriftelijke wilsuiting onmogelijk. Het ware logischer geweest de familieleden die de lijkbezorging op zich nemen een grotere verantwoordelijkheid te geven, omdat zij toch het dichtst bij de overledene staan.

De heer Dany Vandenbossche : In principe willen we ons baseren op de wilsbeschikking van de overledene. Voor minderjarige kinderen kunnen de ouders een beslissing nemen. Vermits dit niet altijd mogelijk is, hebben we daaraan een consensus bij de nabestaanden toegevoegd. Indien een consensus onmogelijk is, komt de as op de begraafplaats terecht. Zelfs dan bestaat de mogelijkheid van een symbolische asverdeling. Ik denk dat er niet meer problemen zullen zijn dan nu. Eén persoon alleen laten beslissen zou net tot meer moeilijkheden leiden. De praktijk moet uitwijzen of deze regeling werkt of niet.

Minister Paul Van Grembergen : De vraag is welke nabestaande van de eerste lijn de belangrijkste kan worden genoemd.

De heer Johan De Roo : In het decreet moet men een rangorde durven bepalen.

Minister Paul Van Grembergen : Ik weet dat de heer De Roo zich baseert op een pijnlijk voorbeeld. Ik blijf er echter bij dat dit amendement in dergelijke situaties de beste oplossing biedt. De grote vraag is aan wie de dode toebehoort.

De heer Dirk De Cock : Begraafplaatsen zijn door het Lambermontakkoord een gewestelijke bevoegdheid geworden. Daardoor is elke Vlaming betrokken partij bij dit ontwerp. De dood doet de mensen stilstaan bij de essentie van het bestaan. De mogelijkheid om het verdriet op een waardige wijze te verwerken is essentieel in het rouwproces. Rond dood en overlijden is in de loop van de eeuwen ook een funeraire cultuur ontstaan, die diep geworteld is in tradities, maar ook onderhevig aan nieuwe inzichten.

Dood en overlijden geven jammer genoeg ook soms aanleiding tot disputen tussen nabestaanden. Geen enkele wetgeving zal in staat zijn dergelijke disputen te doen ophouden. De politici moeten vooral proberen een serene wetgeving tot stand te brengen. Na de hoorzittingen met ambtenaren van de burgerlijke stand en met vertegenwoordigers van begrafenisondernemers en van publieke crematoria hebben de commissieleden geprobeerd om de teksten van de Vlaamse regering door amenderingen verder te verfijnen. Het kwam erop aan de bestaande wetgeving aan te passen en een opening te laten voor eventuele toekomstige evoluties.

De wet die tot op vandaag van kracht is, regelt de oprichting en het beheer van begraafplaatsen en crematoria, inclusief de problematiek van concessies en de bepalingen inzake lijkbezorging. Het voorliggende decreet behoudt juridisch-technisch de structuur van de wet. Inhoudelijk blijven de drie kernelementen van de wet behouden : de principiële wens tot eerbied voor de overledene en de nabestaanden, de grote mate van gemeentelijke autonomie in deze beleidssector en de afbakening van de verantwoordelijkheid van de lokale overheid en de private sector.

In 2001 heeft het Vlaams Parlement het nieuwe decreet op de intergemeentelijke samenwerking, waaronder de crematoria vallen, goedgekeurd. Alleen gemeenten of intergemeentelijke samenwerkingsverbanden kunnen begraafplaatsen of crematoria oprichten en beheren. Over de begraafplaatsen was er geen enkele discussie, maar sommigen hadden wel moeite met dit principe voor de crematoria. Wij menen dat de gemeentelijke autonomie de grootst mogelijke garantie biedt dat de crematies gebeuren met de nodige sereniteit.

Het publieke beheer van crematoria behelst naast de eigenlijke crematie ook zaken die er onmiddellijk bij aansluiten zoals de ontvangst van het lijk, het voorzien in een wachtkamer voor de nabestaanden en een lokaal voor de overhandiging van de as en voor een eventuele plichtigheid. Alle mogelijke levensbeschouwingen kunnen van deze ruimte gebruik maken. Er kan ook een ruimte worden voorzien voor een mogelijke bijeenkomst van nabestaanden na de crematie.

Hoewel er heel wat behouden bleef, zijn er in het ontwerp toch een aantal nieuwe elementen. Ten eerste wordt de minimumtermijn voor de concessie van een graf of een asurne van vijf op tien jaar gebracht. De vrees voor plaatsgebrek op sommige begraafplaatsen moet mijns inziens genuanceerd worden door het toenemende aantal crematies.

De procedure van verwittiging van nabestaanden bij het aflopen van een grafconcessie of bij het ruimen van een graf zonder concessie is eenvormig gemaakt. Zowel aan de ingang van de begraafplaats als aan het graf of groep van graven zal de aanplakking gedurende minstens een jaar volgehouden worden, zodat er steeds minstens een Allerheiligendag in de periode is inbegrepen.

Inzake het beheer en de ruimtelijke inrichting van de begraafplaats en inzake het verlenen van concessies blijft de lokale overheid verantwoordelijk. Andere wijzigingen in het beheer van een begraafplaats zijn het inschrijven van de kosteloosheid van een begraafplaats of een plaats in een columbarium, het afschaffen van de procedure die de ontruiming van een begraafplaats mogelijk maakt zonder beslissing van de gemeenteraad en het feit dat nieuwe private begraafplaatsen verboden blijven. De weinige bestaande particuliere begraafplaatsen hoeven niet te worden ontruimd.

Het ontwerp van decreet bepaalt dat bovengrondse begravingen en begravingen in een grafkelder voortaan mogelijk zijn, maar de meerkosten ervan kunnen op de nabestaanden verhaald worden.

Wanneer een overledene niet heeft vastgelegd wat er met zijn as dient te gebeuren kunnen enkel de echtgenoten of de aanverwanten in eerste graad een symbolisch gedeelte meenemen. Een amendement waarover we ons straks zullen uitspreken, bepaalt dat de nabestaanden de asbestemming in consensus kunnen bepalen. Komt men niet tot een consensus, dan bepaalt de wetgever dat de as op de gemeentelijke begraafplaats bewaard zal worden. Vrije asbestemming blijft onmogelijk omdat de meningen daarover al te zeer uiteenlopen.

De kosten van de lijkbezorging van een behoeftig persoon, van wie de nabestaanden onbekend zijn worden voortaan gedragen door de gemeente waar die persoon was ingeschreven. (*Applaus*)

Minister Paul Van Grembergen : Ik wens mijn waardering uit te drukken voor de manier waarop de commissieleden gediscussieerd hebben over dit ontwerp van beschavingsdecreet, en voor de manier waarop mevrouw De Maght verslag heeft uitgebracht van deze discussie.

Dit ontwerp van decreet is gebaseerd op een aantal belangrijke basisprincipes. Voortaan kan iedereen het verloop van zijn begrafenis vooraf vastleggen bij de dienst Bevolking, zoals men nu zijn erfenis laat vastleggen door een notaris. Ik besef dat dit gebruik geleidelijk aan zal moeten groeien. De gemeenten zullen dat duidelijk moeten meedelen aan hun inwoners. Deze wilsbeschikking zal heel wat discussie vermijden en oplossen.

We gaan nog altijd uit van de waarde van de gemeenschap. Door aanwezigheid te zijn op een begrafenis geven vrienden en familie aan dat de overledene in zekere zin gemeenschappelijk was. Door aanwezig te zijn vergemakkelijken vrienden en familie het rouwproces.

Dit ontwerp van decreet bepaalt hoe we voortaan zullen omgaan met de bestaande tradities. In het ontwerp wordt groot belang gehecht aan de gemeentelijke autonomie. Het ontwerp legt enkel de algemene principes vast die in de uitvoeringsbesluiten en door de gemeenteraad nader bepaald moeten worden.

De taken van de overheid worden duidelijk bepaald : zorgen voor een kerkhof, lijken ontvangen en toevertrouwen aan de aarde, lijken ontvangen, cremen en de as toevertrouwen aan de familie. Daartoe zijn uiteraard enkele voorzieningen nodig.

Over het amendement dat de meerderheid nog heeft ingediend is iedereen het eens. De overheid moet er inderdaad nauwlettend op toezien dat discussies over het lijk van een overledene beperkt blijven. Ik vind het een verstandige oplossing om die discussie te beperken tot de eerste graad.

De overheid moet de manier van rouwen niet bepalen.

Tot slot wil ik de commissie danken voor de goede samenwerking. We bieden de gemeenten de mogelijkheid om de exacte regels duidelijk bekend te maken en zelf hun verantwoordelijkheid te nemen. (*Applaus*)

De voorzitter : De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging.

- *De stemmingen over de amendementen op de artikelen 2, 11, 15, 19 en 24 en over de artikelen 2, 11, 15, 19 en 24 worden aangehouden.*
- *De overige artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

ONTWERP VAN DECREET

Vlaamse Milieuholding

Algemene bespreking

De voorzitter : Aan de orde zijn het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot herstructurering van de Vlaamse Milieuholding en het voorstel van decreet van de heren Lachaert en Wille betreffende de NV Vlaamse Milieuholding, die door de commissie in samenhang werden behandeld, met dien verstande dat het ontwerp van decreet als basis voor de bespreking werd genomen. Wij volgen hier dezelfde werkwijze.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Johan Malcorps, verslaggever : De Vlaamse Milieuholding (VMH), opgericht als dochter van de Gewestelijke Investeringsmaatschappij, werd in 1994 omgevormd tot een aparte holding met het Vlaams Gewest als enige aandeelhouder. De VMH was holding en verstrekker van risicokapitaal. In uitvoering van het decreet werd er een beheersovereenkomst afgesloten in 1995.

De Vlaamse regering besliste op 24 juli 2001 tot een herstructurering van de VMH waarbij de strategische participaties worden ondergebracht bij de NV Participatiemaatschappij Vlaanderen (PMV) en dat de andere participaties te gelde worden gemaakt. Om die beslissing uit te voeren werd een nieuwe raad van bestuur benoemd en een nieuwe beheersovereenkomst afgesloten. Ook is een nieuw decreet nodig dat de taken van de VMH in overeenstemming brengt met die beslissing. De valorisatie is bijna afgerond met winst. Enkele participaties konden om vergunningstechnische redenen niet gevaloriseerd worden in 2003.

Bij de bespreking betreurt de heer Wille dat het VLD-voorstel van decreet over de herstructurering niet tijdig behandeld was. De regeringsbeslissing is uitgevoerd zonder parlementaire controle, en zonder rekening te houden met de wet op de overheidsopdracht en de opmerkingen van de Europese Commissie. Hij noemt het ontwerp een volmachtendecreet, een vrijgeleide voor de ongecontroleerde metamorfose van een overheidsholding. Hij vindt dan ook dat noch het parlement, noch de bevolking de gevolgen van een eventuele Europese veroordeling moeten dragen.

Voorzitter Roksnoer van de VMH lichtte de stand van zaken toe. De strategische participaties die de Vlaamse regering wil behouden, zijn participaties in Indaver en Aquafin en in twee fondsen. Het tweede aspect zijn de investeringen in kleinere projecten, die snel maar marktconform te gelde moeten worden gemaakt. Na die verkoop zou de regering de VMH liquideren en de opbrengsten van de verkopen aanwenden voor nieuwe milieuprojecten.

De valorisatie van de niet-strategische portefeuille is bijna afgerond, zonder enig juridisch geschil met de overnemers. Momenteel bedraagt de winst 5,6 miljoen euro, na valorisatie van de overblijvende participaties zou er maximum 6,77 miljoen euro winst gerealiseerd worden.

Indaver wil evolueren naar een internationaal bedrijf. De Vlaamse regering heeft beslist dat haar investering in Indaver, opgericht voor de afvalverwerking in Vlaanderen, dan niet meer prioritair is. De VMH hoopt die operatie af te ronden voor de zomer van 2004.

De andere strategische participatie is Aquafin. Als gevolg van de ingrijpende hervorming van het Vlaamse waterbeleid werd de beheersovereenkomst opgezegd. Er is wel een opzegtermijn van 20 jaar. Het is niet evident om deze situatie te laten voortbestaan. Bovendien heeft de Europese Commissie opmerkingen geformuleerd.

Zoals gevraagd door de Vlaamse regering, zijn bij de herstructurering de verbintenissen met het personeel, gerespecteerd. De overdracht van de VMH naar PMV kan van start gaan na goedkeuring van dit ontwerp.

Op de vraag van de heer Lachaert over de opportuniteit van de keuze van Indaver om zich te richten op de internationale markt, antwoordt de minister dat het moeilijk is om het beleid van Indaver te sturen of te evalueren. De heer Roksnoer stelt dat er voorwaarden gesteld zijn aan de marktraadpleging voor de verkoop

van Indaver, onder meer de verdere bouw van de Sleco-installatie en een stabiel toekomstig aandeelhouderschap. Voorts stelden de andere commissieleden vragen over het Sleco-project

De vragen over de opzegging van het Aquafin-contract werden door de voorzitter van de commissie betiteld als een politieke discussie. Half januari zal het volledige waterbeleid en de rol van Aquafin besproken worden in de commissie.

Tot slot is er bij de artikelsgewijze bespreking op gewezen dat er een debat moet gevoerd worden over interessante nieuwe strategische participaties van de nieuwe NV Milieu Vlaanderen. Het ontwerp van decreet werd in de commissie aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

Als een persoonlijke bedenking merk ik op dat de discussie aantoont dat het noodzakelijk is dat het Parlement voldoende controle houdt over de valorisatie van de VMH. Men moet lessen trekken uit het verleden en bij de oprichting van de NV Milieu Vlaanderen terugkomen op de oorspronkelijke taak van de VMH, namelijk het opstarten van milieuactiviteiten met een zeker risico. De commissie Leefmilieu moet over deze onderwerpen de minister bevragen en moet de mogelijkheid krijgen een serieuze gedachtewisseling te houden.

De heer Erik Matthijs : De afhandeling van het VMH-dossier verliep chaotisch. In april 2001 werd een voorstel van decreet ingediend betreffende de NV Milieuholding, maar dit werd niet behandeld. In datzelfde jaar besliste de regering tot de verkoop van de VMH. Er ontstond grote verwarring rond de aangekondigde verkoop van Indaver.

De PPS-formule kan een goede oplossing zijn om een tekort aan overheids gelden op te vangen. Aquafin en Indaver zijn goede voorbeelden van PPS-projecten waarbij baanbrekend werk werd verricht.

In het najaar van 2002 wilde de Vlaamse regering gedeeltelijk uit Indaver stappen en toch een kapitaalverhoging doorvoeren. Midden 2003 was er sprake van een volledige verkoop van de aandelen van de Vlaamse overheid, wat ontkend werd door de minister in antwoord op een actuele vraag. Hij sprak van een gedeeltelijke uitstap door een vermindering van de meerderheidsparticipatie. Midden juni werd het doel van Indaver erkend, namelijk het verwerken van afval op een hoog ecologische wijze. Hoe kan men dit succesvolle en nuttige PPS-project zomaar loslaten ?

Indien de Vlaamse overheid zich terugtrekt uit Indaver, zal men dan waarborgen vragen voor de strategische doelstellingen die moeten worden nagestreefd in verband met het milieubeleid ? Kan de verkoop doorgaan indien deze waarborgen niet worden gegeven ?

In juli berichtte de pers over ernstige fouten in de verkoopprocedure van Indaver. De samenstelling van de raad van bestuur voldeed niet aan de statutaire verplichtingen, er waren belangenconflicten en ondoordachte politieke beslissingen. De kabinetschef zei later dat de minister zich had vergist en dat het volledige Vlaams belang in Indaver zou worden verkocht. Hoe ver staat men in dit dossier en welke garanties werden verkregen ?

De heer Paul Wille heeft tijdens de bespreking van het ontwerp van decreet enkele opmerkelijke uitspraken gedaan. Hij stelde dat zijn voorstel jarenlang werd genegeerd totdat de regering zelf een voorstel kon indienen. Dit getuigde volgens de heer Wille van weinig respect voor het parlementair initiatief. Verder werd de herstructurering van de VMH al gedeeltelijk uitgevoerd zonder parlementaire controle. De heer Wille noemde het ontwerp van decreet een blanco volmachtendecreet omdat zo het Vlaams Parlement zichzelf buiten spel zet inzake de controle en de inrichting van de VMH. Door dit ontwerp van decreet wordt de herstructurering van de VMH gedelegeerd naar de uitvoerende macht. Alle overheids gelden die bij de VMH aanwezig zijn verdwijnen zo uit het zicht. De heer Wille merkte ook op dat iedere onderneming waarin VMH-aandelen worden ondergebracht deze kan verkopen zonder enige restrictie. Verder kunnen privé-ondernemingen door toepassing van dit decreet overheids gelden uitkeren aan niet nader omschreven aandeelhouders. De heer Paul Wille stelde dat dit ontwerp van decreet zorgt voor een ongecontroleerde metamorfose van een overheidsinstelling. Op verscheidene strategische punten wordt het Parlement buiten spel gezet.

Ondanks deze kritiek op het ontwerp van decreet heeft de heer Wille het goedgekeurd. Ik denk dat de

meerderheid weinig respect opbrengt voor de motivatie van een van haar leden. Ik vind dit een zeer vaag decreet dat de VMH aan de controle van het Parlement en het Rekenhof onttrekt. Wij zullen ons bij deze stemming onthouden.

Minister Ludo Sannen : Het debat rond de PMV zal ik hier niet aangaan. Het doel van het decreet is het restant van de HMH in te passen in de PMV. Het dossier van Aquafin heb ik reeds uitgebreid belicht als antwoord op een actuele vraag.

Ik ondersteun de opvatting dat er een NV Milieu binnen de PMV overeind moet blijven om strategische participaties aan te gaan. Op een bepaald moment ontwikkelt een bedrijf zich echter en is het belangrijk dit los te laten. Een PPS-constructie moet slechts blijven bestaan zolang ze nodig is voor het behalen van de doelstellingen. Indaver heeft zich veel verder ontwikkeld dan noodzakelijk was voor de verwezenlijking van de eerste strategische doelstellingen van de Vlaamse overheid. Indaver wil trouwens Europese participaties aangaan. In het kader van de strategische participaties en om het bedrijf de mogelijkheid te geven door te groeien, is het goed dat de Vlaamse overheid haar belangen nu verkoopt. Bij de actuele vragen zijn enkele misverstanden ontstaan die voortkwamen uit onkundigheid en een onvolledige dossierkennis. De doelstellingen voor het milieubeleid blijven bestaan en de overdracht van de aandelen van Indaver mag deze niet onderuit halen.

Het dossier rond Indaver wordt behandeld binnen de VMH en zal in de eerste helft van 2004 afgerond worden. Het management van Indaver is ongerust en heeft enkele artikels in de pers doen verschijnen. Dit zijn echter normale geruchten die ontstaan bij de verkoop van aandelen om de situatie te beïnvloeden ten gunste van degene die de berichten verspreidt.

Ik wil ingaan op de vraag van de heer Malcorps en het mogelijk maken dat de acties van de NV Milieu binnen de PMV door de commissie kunnen worden gevolgd. Er moet minstens een gedachtewisseling tot stand komen. Een mogelijkheid is het overhandigen van een jaarverslag. Dit komt echter niet tegemoet aan de fundamentele bemerkingen die de heer Wille heeft ten opzichte van de constructie van de PMV.

De heer Paul Wille : De uitleg van de minister bevestigt mijn houding. Het oorspronkelijke concept van de milieuholding en het ontstaan van Indaver zijn historisch perfect verdedigbaar, onder meer door het falen van privé-initiatief. Maar in de loop van de tijd verminderde de beleidsambitie en kwam er een vervaging tussen de noodzaak een vinger in de pap te hebben en een eerder kapitalistische inmenging. Precies dit laatste lag voortdurend aan de basis van mijn onrust en mijn irritatie.

De beslissing om er nu een eind aan te maken is goed. Maar we moeten blijven bezorgd zijn, en zeker een vinger in de pap blijven houden. Daarom zal ik dit ontwerp van decreet goedkeuren, ondanks het feit dat men in de uiteindelijke tekst van de regering geen rekening gehouden heeft met de ingebrekestellingen. Europa zal op die manier de indruk krijgen dat we volharden in de boosheid : zij die de tekst op deze manier indienden dragen dan ook de volle verantwoordelijkheid.

De heer Erik Matthijs : Kan een participatie als minderheidsaandeelhouder niet volstaan om een zekere sturing te vrijwaren ? In het andere geval moeten er garanties komen die misschien niet hard kunnen gemaakt worden.

De voorzitter : De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot herstructurering van de Vlaamse Milieuholding.

– *De artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

VOORSTEL VAN DECREET

Wijziging van decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning

Algemene bespreking

De voorzitter : Aan de orde is het voorstel van decreet van de heren Johan Malcorps, Patrick Lachaert, Jacky Maes en Jos Bex houdende wijziging van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, wat het ingeperkt gebruik van genetisch gemodificeerde of pathogene organismen betreft.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Jef Van Looy, verslaggever : Ik verwijs naar het schriftelijke verslag.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Het Vlaamse beleid inzake GGO is zeer belangrijk.

Als fractie zullen wij ons bij de stemming over dit voorstel van decreet onthouden. Uiteraard kunnen we niet tegenstemmen bij een voorstel dat voorziet in een juridisch coherente basis die toelaat aan de Europese richtlijnen inzake het ingeperkte gebruik van genetisch gemodificeerde micro-organismen tegemoet te komen. Het opzet is zeker goed : uit het advies van de Raad van State bij een eerdere poging om deze zaak te regelen bleek immers dat een decretale tussenkomst noodzakelijk was.

Wij betreuren echter dat dit niet bij ontwerp namens de regering gebeurt. Wat is de visie van de regering hieromtrent ? Dit voorstel van decreet moest een inhaalbeweging zijn, maar het parlement laat zich gebruiken om een taak uit te voeren die eigenlijk aan de regering toekomt. Dat kan voor ons niet. Bovendien ontbreken ons de geëigende adviezen om dit debat te voeren : de adviezen van de Raad van State, van de MiNA-raad en van de SERV hadden een basis voor het inhoudelijke debat moeten zijn.

Dit voorstel van decreet komt overigens veel te laat. We worden er door Europa voor op de vingers getikt, maar deze Europese druk mag er niet de oorzaak van zijn dat het inhoudelijke debat niet gevoerd wordt. Het Vlaamse parlement kan niets verweten worden : het trachtte meerdere keren voor randvoorwaarden voor een goed debat te zorgen. Zo zorgde het jaren terug reeds voor advies van niet minder dan 5 adviesraden, werd het instituut voor technologie en samenleving opgericht dat zijn eerste pilootproject aan GGO wijdde, en dienden we een voorstel van resolutie in.

In de commissie vonden we weinig partners om het debat ten gronde aan te gaan. De minister nam akte van een aantal van mijn opmerkingen, maar ging er nooit echt op in. Hij beloofde wel een debat, maar dat zal sowieso te laat komen, tenzij we moet op de goodwill van de minister en de meerderheid kunnen rekenen.

In de eerste omzetting van richtlijn 219 werd gekozen voor een samenwerkingsakkoord waardoor het federale Instituut Pasteur (nu het Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid) belast werd met cruciale taken. Ik had gehoopt dat deze samenwerkingsakkoorden voor de implementatie van de nieuwe richtlijnen zouden geëvalueerd worden, maar dat is niet gebeurd.

Het rekening houden met de aanbevelingen van het publieksforum zal zich binnen dit samenwerkingsakkoord moeten situeren. Dit forum stelt bijvoorbeeld dat betreffende de vergunningsprocedure werk moet gemaakt worden van een actieve vorm van publieksconsultatie. Daartoe zal een aanpassing van het samenwerkingsakkoord noodzakelijk zijn, en we weten uit ondervinding dat dit geen eenvoudige zaak is.

Het parlement kan geen samenwerkingsakkoorden wijzigen. Ik reken erop dat de minister de verbintenis op zich neemt om het parlement de kans te geven te spreken over de inhoud van het samenwerkingsakkoord bij een grondig debat. Verder hoop ik dat we ook kunnen evalueren of we de samenwerkingsovereenkomst moeten voortzetten dan wel ervoor moeten kiezen om de nodige kennis geleidelijk op te bouwen binnen de Vlaamse administratie. Ik wil beide denksporen open laten omdat we momenteel over geen evaluatie

beschikken.

Wat de risicobeoordeling betreft rekent de samenleving erop dat meer en meer de ethische afweging mogelijk wordt gemaakt. Er moeten garanties worden gegeven.

Ik reken erop dat de minister en het parlement zo snel mogelijk het debat over de GGO's kunnen voeren. Hoewel het ingeperkte gebruik een Vlaamse bevoegdheid is en het uitzetten in het milieu een federale, geeft onze fractie er de voorkeur aan om beide punten in het debat samen te behandelen. Onze fractie zal zich bij de stemming onthouden. (*Applaus bij CD&V*)

De heer Johan Malcorps : We zijn vragende partij om ten gronde een debat te voeren over GGO's. Het viWTA heeft een publiek debat opgestart en er zijn conclusies neergelegd. Verder is er een voorstel van resolutie ingediend.

Het is een vrij technisch voorstel van decreet om een mankement te verhelpen waarop de Raad van State heeft gewezen. Voor een labo waar er een ingeperkt gebruik van genetisch gemanipuleerde of pathogene organismen is, volstaat een milieuvergunning niet. Volgens een Europese richtlijn moet er ook een regeling van toelatingen en kennisgevingen zijn. Omdat dit een decretale basis moet krijgen, volstond een wijziging van Vlarem niet. Het is raar dat men zich daarover onthoudt.

De groenen in het Vlaams en Europees Parlement hebben altijd duidelijke standpunten ingenomen over de vrijzetting van GGO's door middel van veldproeven. We hebben vragen bij dergelijke veldproeven met GGO's en we blijven ons verzetten tegen een commercialisering van GGO's.

Onder impuls van de groenen in het Europees Parlement is er jarenlang een moratorium aangehouden. De druk van belangrijke christen-democratische fracties om dat op te geven is zeer groot. Ik weet niet goed wat de bedenkingen van mevrouw Merckx-Van Goey zijn. Iedereen moet kleur bekennen. Wat is het standpunt van de CD&V-fractie ?

Minister Ludo Sannen : Ik heb bewondering voor de volharding van mevrouw Merckx-Van Goey om bij elke gelegenheid duidelijk te maken dat een maatschappelijk en politiek debat over GGO's belangrijk is. Ik begrijp niet dat ze ontgoocheld is over het feit dat het parlement met een voorstel van decreet een decretale basis wil geven aan het ingeperkte gebruik. Het is goed dat alles wat met GGO's te maken heeft, zoveel mogelijk vanuit het parlement komt omdat het gaat om een breed maatschappelijk onderwerp.

Er is een voorstel van resolutie aangekondigd dat volgende week zal worden besproken in de bevoegde commissie. Ik vind het niet terecht om dit kleine technische voorstel dat nodig is om een richtlijn van kracht te laten worden in Vlaanderen, aan te grijpen om een groot debat te voeren over GGO's in Vlaanderen. Het zou verkeerd zijn als ik nu een grote beschouwing zou geven over GGO's. Als minister dien ik me te beperken tot de Vlaamse bevoegdheden. Het parlement moet veel verder gaan. Het voorstel van resolutie biedt de mogelijkheid om een groot debat te voeren, waaraan ik ten volle wil deelnemen.

Wat de samenwerkingsovereenkomst betreft wil ik ingaan op de suggestie van mevrouw Merckx-Van Goey. Er moet jaarlijks over de samenwerkingsovereenkomst worden onderhandeld. We moeten ze ook evalueren en bijsturen. Ik wil daarop niet verder ingaan. Het is beter om het debat en het voorstel van resolutie af te wachten. Ik geef toe dat de Vlaamse regering nog geen duidelijk samenhangend standpunt heeft bepaald. Daarom begrijp ik ook de onthouding van de CD&V-fractie.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : De vraag is wiens taak het is om internationale overeenkomsten of Europese richtlijnen om te zetten in interne wetgeving. Het is de verantwoordelijkheid van de regering om teksten voor te leggen aan het parlement en het is de taak van het parlement om daarover een open debat te voeren.

Minister Ludo Sannen : Ik ben ontgoocheld over de uitspraak van mevrouw Merckx-Van Goey. Dit is gekissebais. De Vlaamse regering heeft haar verantwoordelijkheid genomen en een voorstel gedaan om Vlarem te wijzigen, maar de Raad van State stelt dat er een decretale basis nodig is. Om die juridische basis

snel te creëren is dit voorstel van decreet ingediend.

De voorzitter : De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet van de heren Johan Malcorps, Patrick Lachaert, Jacky Maes en Jos Bex houdende wijziging van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, wat het ingeperkt gebruik van genetisch gemodificeerde of pathogene organismen betreft.

– *De artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen om 14.15 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen. (*Instemming*)

– *De vergadering wordt gesloten om 12.45 uur.*

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Wilfried Aers, André-Emiel Bogaert, Jean Geraerts, Eloi Glorieux, Margriet Hermans, Leo Peeters, Guy Sols, Bob Verstraete : gezondheidsredenen ;

Jos Bex, Jan Roegiers, Luc Van den Brande : buitenslands ;

Pieter Huybrechts, Christian Verougstraete : familieverplichtingen.

